

Arrest

nr. 120 584 van 13 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 december 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegrondheid van het beroep

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker geen enkel bewijs van zijn identiteit heeft voorgelegd en dat hij verklaard heeft dat hij zijn identiteitskaart is kwijtgespeeld maar dat hij niet weet of hij ze in Bangladesh of in België verloor. Door het vage karakter van deze uitleg vermoedt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn identiteit tracht te verhullen. Bovendien kan volgens de commissaris-generaal hierdoor niet met zekerheid worden vastgesteld of de overige documenten die verzoeker heeft voorgelegd op hem betrekking hebben. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om deze vaststellingen te weerleggen. Verzoeker wijst erop dat hij verschillende officiële documenten heeft neergelegd die niet alleen zijn problemen maar ook zijn identiteit bewijzen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen enkel officieel identiteitsdocument heeft neergelegd en dat op de documenten die over zijn problemen handelen nergens een foto van verzoeker prijkt zodat hij niet aantoonbaar dat deze documenten op hem betrekking hebben.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat de documenten die verzoeker voorlegde over de valse aanklacht tegen hem voor de moord op K. H. niet aan alle vormvereisten voldoen. De commissaris-generaal hecht bijgevolg geen bewijswaarde aan deze documenten, ook al omdat in Bangladesh veel valse documenten in omloop zijn en iedereen er probleemloos aan valse documenten kan geraken. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal juristen in Bangladesh had moeten ondervragen die hadden kunnen bevestigen of deze documenten vals waren of niet. De Raad stelt vast dat de beoordeling van de commissaris-generaal gebaseerd is op een vraag die werd voorgelegd aan twee Bengaalse advocaten met een jarenlange ervaring. Deze advocaten stelden dat het in principe niet mogelijk is dat in een certified copy wijzigingen zijn aangebracht, aangezien het immers om een afschrift van het origineel gaat. Zeker in het geval van een naamswijziging of bij een verandering van data kan men volgens hen aannemen dat de wijziging frauduleus is. Verzoeker brengt geen objectieve informatie aan die deze informatie tegenspreekt.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoeker niet precies weet hoeveel personen samen met hem werden aangeklaagd, dat het vreemd is dat een naam werd geschrapt en dat zijn vader niet met zijn officiële naam werd vermeld. Verzoeker stelt hierover dat zijn verhaal geen enkele tegenstrijdigheid bevat over een essentieel element, wat geen verklaring is voor deze vaststellingen.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, voert de verzoekende partij aan dat geen vragen werden gesteld over haar nationaliteit en afkomst. Zij is dan ook van oordeel dat het louter stellen dat stukken en documenten vals zijn niet voldoende is om de stukken en documenten als vals te beschouwen. De verzoekende partij is pertinent over haar documenten dat deze wel degelijk echt zijn en zij wijst erop dat zonder onderzoek niet kan worden besloten dat documenten vals zijn.

1.4.3. De Raad wijst er op dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat aan haar nationaliteit niet wordt getwijfeld, doch dat vastgesteld werd dat verzoekende partij geen enkel bewijs indient van haar identiteit niettegenstaande zij over een identiteitskaart beschikte. In de mate verzoekende partij er op wees dat zij verschillende officiële documenten heeft neergelegd die niet alleen haar problemen maar ook haar identiteit bewijzen, stelt de Raad reeds in de beschikking vast *“dat verzoeker geen enkel officieel identiteitsdocument heeft neergelegd en dat op de documenten die over zijn problemen handelen nergens een foto van verzoeker prijkt zodat hij niet aantoont dat deze documenten op hem betrekking hebben.”* Verzoekende partij betwist dit niet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert ter terechtzitting blijkt uit de beschikking duidelijk dat de commissaris-generaal de documenten die de verzoekende partij heeft voorgelegd wel degelijk heeft onderzocht en dat hij op basis van dat onderzoek heeft vastgesteld dat aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend. In de bestreden beslissing wordt toegelicht waarom de documenten ter staving van de valse aanklacht “van twijfelachtige kwaliteit zijn”. In de beschikking wordt reeds gesteld dat *“De commissaris-generaal (...) ook heeft vastgesteld dat de documenten die verzoeker voorlegde over de valse aanklacht tegen hem voor de moord op K. H. niet aan alle vormvereisten voldoen. De commissaris-generaal hecht bijgevolg geen bewijswaarde aan deze documenten, ook al omdat in Bangladesh veel valse documenten in omloop zijn en iedereen er probleemloos aan valse documenten kan geraken. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal juristen in Bangladesh had moeten ondervragen die hadden kunnen bevestigen of deze documenten vals waren of niet. De Raad stelt vast dat de beoordeling van de commissaris-generaal gebaseerd is op een vraag die werd voorgelegd aan twee Bengaalse advocaten met een jarenlange ervaring. Deze advocaten stelden dat het in principe niet mogelijk is dat in een certified copy wijzigingen zijn aangebracht, aangezien het immers om een afschrift van het origineel gaat. Zeker in het geval van een naamswijziging of bij een verandering van data kan men volgens hen aannemen dat de wijziging frauduleus is. Verzoeker brengt geen objectieve informatie aan die deze informatie tegenspreekt.”*

Het betoog dat zonder onderzoek niet kan worden besloten dat documenten vals zijn, is hier dan ook niet relevant. Verzoekende partij blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS